

Повечето отъ офицеритѣ на бивуака сварихъ въ леглото. Впрочемъ, и опълченцитѣ не всички бѣха станали отъ сънъ. Не съвсѣмъ добра и приятна нощъ бѣха прѣкарали тѣ на бивуака, по причина на снощната хала, която върлувала прѣзъ нощта, и още не бѣ спрѣла. ако и да бѣше намалила силата ѝ. Бивуака бѣше положително заприличалъ на харманъ, на който бѣха развързани и въ безредица нахвърляни снопове (жито, ичумикъ и рѣжъ). По края на града имало много купи и кръстци и тѣхъ, именно, вѣтъра бѣше разпрѣсналъ по бивуака, и спавшитѣ още, бѣха покрити съ не увѣрхана слама.

Туку въ Казанлъжъ напълно се оправдаха думитѣ на двамата казака при Хаинъ-Боазъ, за че 5-та и 6-та дружини юнашки се сражавали съ Турцитѣ, при прѣвземанието града. Офицеритѣ отъ казанитѣ двѣ дружини не можаха да искажатъ своето въсхищение отъ опълченцитѣ.

— „Ну, братъ“, никакъ не очаквахме, че „братушкитѣ“ тѣй юнашки ще се биятъ, казваха офицеритѣ отъ казанитѣ дружини на ония отъ новодошлитѣ.

— Прѣдставете си, увиратъ се напрѣдъ, като „угорѣли“! Просто се любувахме, като глѣдахме, какъ неудържимо се стрѣмяха напрѣдъ, казваха тѣ.

— Чудно нѣщо! кой се надѣваше! . . . Ний не вѣрвахме на казацитѣ, сконфузени казваха Живаревци и Усовци. Мене ми се щѣше да имъ искажа много, а особено, на най върлитѣ нападатели на опълченцитѣ, но се въздържахъ.

— Значи опълченцитѣ не избѣгаха още отъ първия бой, нито пъкъ 6 та дружина е избѣгала. казахъ азъ, като си давахъ дума да си искажа всичко на Живаревци и Усовци, слѣдъ влизанието ни въ добръ бой.

Когато се връщахъ отъ града, на пѣтя ме срѣщна Подпоручика отъ 5-та дружина Максютенко. Той се хвърли къмъ мене, прѣгърна ме по другарски, като сжщеврѣменно ме поздравляваше съ юначеството на опълченцитѣ.

— Азъ знаяхъ, бѣхъ увѣренъ, че Българитѣ юнашки ще се биятъ, казваше той, защото бѣхъ оче-